

Mekrudi-Laulud

1 5 6 6

aasta jauls.

J. W. Rosenberg.

Tallinnas, 1866.

Trükkitud J. H. Gresseli kirjadega.

Arch. - C.R.

ARH

Shakery.

A-24363

Meerudi - Laulus

1 8 6 6

aasta jaoks.

J. W. Rosenberg.

Tallinnas, 1866.

Trükitud J. S. Gresseli kirjadega.

Алфавитъ: иероглифическій

а б в г

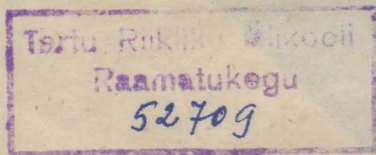
д е ж з

Дозволено цензурою.

Ревель, 27. Января 1866 года.

№ 25.

2

ARHIIVKOGU

...0081 ...

...0081 ...

Enne ja nüüd.

Muiste põlnud Eifowõtmist,
Egga meestel õnnekatsmist;
Alwa meeste poegi püiti
Sallamahti, kusi neid leiti, —

Wõeti kinni, widi liina,
Kohhe soldatiks jäid süna,
Kus nad teen'sid kaua aega,
Mõnni isja näin'd ennam poega.

Nüüd on sellest parrem luggu,
Eisõal keik meeste fuggu;
Kellal polle wistart, wigga,
Sedda nõudaks ülle wägga.

Enne ollid mehhi waldas,
Redda põlnud lifokildas;
Warjati neid mõnda modi,
Waesid lapsi wälja todi.

Nüüd ei enam polle nalja,
Waid keik tirritakse wälja;
Torre, rikkas waeste hulkas,
Wannadusfe järrel platsis.

Enne tulli se käst kähko;
Mõnni tõmbas ühte puhko,
Senni kunni läks ja kaddus;
Agga paljo seisid reddus.

Nüüd on kirjad animo käimas,
„Kulutajad“ iggas waldas,
Kui on kronul wägge wõtta,
Woi ehk kutsutakse sõtta.

Enne kipp'sid mehhed sinna
Kus neid hoiti, woi kas linna;
Mõnni tenis leiwa pärrast,
Et sai emal liso karrast.

Nüüd ei anta koera malka,
Maksetakse head palka;
Kronul tarwis keigi lapsi,
Kel on terwis, astu platsti.

Enne juhtus wägga wähe
Kronu ikke nende pähe,
Kes olu' ausameeste poead,
Kellel rahha, maad ja koead.

Nüüd ehk olle, mis sa olled,
On need aastad, liisko tulled.
Olgo teomees, kubjas, opman,
Wõtta heaks kronu watman.

Enne olli mõnnel põlli,
Mittmel nago pörgu tulli;
Ühhel olli paljo abbi,
Teine peasnud kuskilt läbbi.

Nüüd need mehhed sawad mahti,
Et nad seiswad liisust lahti,
Kellel' seadus sedda lubbab,
Agga muud keik jisse tabbab.

Enne olli krouu põlli
Mõnnes asjas wägga walli;
Pitt aeg ja wähe palka,
Ja mis mund weel fenna hulka.

Nüüd se aeg on paljo lühhem,
Waeu ja murre kaunis wähhem;
Mehhed priskef rosi oksad,
Käiwad liinas nago sakfad.

Enne minnes wannad, nored,
Mõnned nago kuinud fored.
Mehhed piddid liina tött'ma,
Koeu jäid naesed lapsed nutma.

Nüüd jäwad wannad härgi sõitma,
Mehhed naisa lapsi toitma,
Uho tahha aigutama,
Parsil jalgu kõigutama.

Nored mehhed astiwad ette,
Wõtwad sõea riistad kätte;
Tewad sedda kallist naisa,
Astiwad isfama eest wälja.

Minnes on weel rõsad lehked,
Tulles targad, täied mehhed,
Kosfiwad ja wõtwad naisa,
Tundwad kohhe ärra laisa.

Enne olli põlli raske,
Peagi kandis paljo waske,
Peti hirmus raskeks, läilaks,
Nimmetati „wiimseks leibaks“.

Nüüd ta petaks wägga armsaks,
Agga mitte rängaks koormaks
Mitto müwad, lähwad issi,
Eks se polle nenda tõssi?

Enne rummalus oln'd rohke,
Mõnni tun'dgi nummert kahte,
Wägga wähhhe olli sedda,
Kes wõis tehha kirja ridda.

Nüüd on hulkas tarfu mehhi,
Kedda paljo laita tohhi,
Kes on kaua kolis käinud,
Wõeraid maid ja asju näinud.

Jah, ma kiitlen Gesti wendest,
Teeksin pitkad laulud nendest,
Kes on koddu õppust näinud,
Ja ka walla kolis käinud.

Enne olgo, kuidas olnud,
Keik uus seadus keisrist tulnud.
Kes nüüd juhtub kromu toli,
Se saab pandud uest' koli.

Need, kes kromu leiba sõnud
Ja ka sõeas waenlast lõnud,
Teadwad sedda parreminne,
Kuidas luggu nüüd ja enne.

Ennam kuulda ikka kitust,
Kuida mõnne walle laitust;
Kromu tenistus nüüd parrem,
Dnneks fell', fell' juhtub warrem.

T e a d u s.

Gesti — Pernu — Postimehhed
Ja ka nende Dissalehhed,
Ka Maa walla kulutaja,

Rohu kasso tallutaja —
 Tawad meile paljo headust,
 Tõid ka linnast sedda teadust,
 Et suur-issa Aleksander,
 Keige Wennerigi Keiser
 Annud sedda kasku kotto
 Kuulda rigi lastel' rutto,
 Et ta tahhab wägge jure
 Sada omma wägga sure
 Keiserrigi auuks ja illuks,
 Rahwa kassuks, heaks ja tulluks.
 Nenda kuidas perrekohhad,
 Wäinad, järwed, merreluhhad,
 Küllad, wallad, kihhelkonnad,
 Mitmed muud mailma rannad:
 Mõnni surem, mõnni wähhem,
 Üks on pikkem, teine lühhem.
 Mida rohkem maad ja rumi,
 Sedda enam rahwast, lomi.
 Surel puul on paljo oks, —
 Redda rahn woi mahha koks;
 Tamme-kännul kanged jured
 Pissukesed, pitkad, sured.
 Kõrge torni wundamentid
 Kõrwad nago teamantid;
 Sure laewal õiged türid,
 Kindla lossil paksud mürid;
 Nenda Wennerigi luggu,
 Kus sees ellab tuhhad fuggu
 Rahwast mitmes keles, põlwes
 Rigi isä, emma õlmas.
 Siin mailmas mitto riki,
 Üsfu feltsa tuhhat liki:
 Keiserriigid, kuningrigid;
 Kantaks iggasuggo ridid.
 Riika: furi, pissukesi,
 Rahwast mitme usfulefi.

Wenneriik neist hopis surem,
 Temma auu on keige kõrgem,
 Keige teistest laiem, pitkem,
 Tuggewam ja kangem, sitkem.
 Ööd ei olle Wennerikis,
 Hirmus wäggew on ta keikis;
 Kui Päik' ühhes loja läinud,
 Teises rigi äres tõusnud.
 Eks sel rigi keisri herral,
 Kes ei anna teistel' järrel,
 Põlle tarwis paljo perret —
 Kinnitusseks rigi kerret,
 Mis ta woib ka sada kergest,
 Voi ka igga aasta järgest,
 Nago jälle kätte tulnud,
 Kuudas praego kuulda olnud.
 Ja nüüd terretawad nemmad
 Teitid keik ja issad, emmad,
 Sowiwad teil wägga kermist
 Tuhhad õnne, rahho, terwist.
 Oh siis wõtke sedda wasto
 Tännuga, kui rahha taske.
 Keiser mõtleb teie peale,
 Jummal kuleb keige heale,
 Mis siin wägga ärra kullub,
 Kõl keik ommal aeal tulleb,
 Mis on ihkul, hingel kassuks,
 Kui neid agga ennam usuks.

K u l u t u s.

Kuulge, kuulge mored mehhed,
 Wennerigi rosi lehked,
 Kes on maal nüüd liisko wõtmud

Ja sepärrast linna tõtnud
 Nummert kui ka ennast näitma,
 Rigi isä tahtmist täitma,
 Urge olge mu idu mures
 Ellades ja wimaks surres,
 Jo se enne teitid olnud
 Ja saab pärrast meid ka tulnud.
 Tehke sedda rõmo pärrast,
 Sest se käsk on keisri herrast,
 Mis ta sure Doja armus,
 Kes taal ees ja tagga, kõrwas,
 Sedda wägga tarwis näinud,
 Et se käsk neist wälja läinud.
 Nored mehhed, jõudke linna,
 Armas poeg, kes jääb ka siina
 Nekrudiks ja kronu mehheks,
 Teistel' õppetuse tähheks;
 Se jääb rigi isä koeo,
 Kellel teitest hea toeo.
 Urge kurtke, egga kartke,
 Et teil noor meel sees ei nõrke.
 Seal teil tö ja murre kerge,
 Põlli on hea ühte järke.
 Teadke: keisril küllalt jõudo,
 Et teil polle leiba pudo,
 Woimust, wägge, rahha, warra,
 Muuma hargi tuhhat tarra.
 Süa sate ni kui näte,
 Agga „fördist“ ilma jäte.
 Leib on maggus, hea ja puhhas,
 Suppi keetjad iggas kohhas.
 Põlle teil mõldril' matti anda,
 Leibä kotti, lähkert kanda;
 Iggal pool toit ees ja walmis,
 Kordas, nago read salmis;
 Öppind keetjad nago kofkad,
 Kellel mau tundjad mofkad.

Sate kronu rided selga,
 Kerged keisri sapad jalga,
 Dlla peale hõbbe pacla,
 Kuldsē krae ümber kacla,
 Kronu ausa mütsi pähhe,
 Dtsa ette tern' ehk tähhe,
 Püssi kätte, mõega wõle,
 Misga teid ei panda tõle;
 Ja keif asja mitmed modi
 Teile Peterburgist todi;
 Muntsertama, kolis käima
 Pannakse teid igga päwa.

A u t s m i n n e.

Summalast ja keisri herrast
 Autsutaks' teid nekrudiks ja
 Rõmo, armastuse pärrast
 Wõtke wasto kronu leiba,
 Mis teil' ossaks walmistatud
 Enne weel, kui Ilma sündind;
 Selleks teid jo kaswatatud,
 Kuhho isäa kotto kõndind.
 Arge tühja mõttid wõtke,
 Et se tulli koggemata,
 Rõõmsast senna hulka tõtke,
 Kus ka teisa luggemata.
 Eks te'e polle luggend kirjast,
 Kolis ja ka koddu kuulnud:
 „Warblasest“ ja „juukse karwast“,
 Mis teil praego mele tulnud.
 Arge püütke hoida emal,
 Parrako weel se cest peita,
 Kus teid põimitaks' üks awal —
 Mõtteldes, et teid ei leita.

Tullela mele, wend, need sõnnad :
 „Koido tiwad merre otfa,
 Kül siis mõistad minno kõnned,
 Mis ma tahhan sega võlida.
 Ette seatud märk ja kutsse,
 Mis on igga innimesse,
 Passib teie kohta otse
 Nekrudisse minnemisel.
 Täitke rõõmsast sedda kutsmist,
 Mis teil süddamesse lodud,
 Kandke wälja teiki katsmist,
 Mis teil' ellus saab ette todud.
 Püüdke jada tõe sisse,
 Et ei ükski fest ei lange,
 Teadke parremini isse,
 Et teik kurri asši kange.
 Eide, tadi sowimised
 Piddage, wennad, ifka meles
 Ja teik õpp'tust, nomimised,
 Mis te'e fate emma keles,
 Roudke ni kui lapsed saia,
 Pölgage teik patto nalli,
 Püüdke õige tee peal käia;
 Kronu seisus pühha põlli.
 Ja sepärrast on se kutsse
 Ka üks suur ja pühha asši;
 Kui seal hoiad ennast otse,
 Võib sul hästi käia kääsi.
 Mis heal meel wõttad ette,
 Põlle raske wälja kanda;
 Ni ka rõõmsast wõtta kätte,
 Mis sull' Jummal wõttab anda,
 Kes sind lonud, kaswatanud,
 Müüd ka nekru disse panneb;
 Sedda rohkest õnnistanud,
 Kes siin omma kutsmist tunneb.

A u t s u m i n n e.

Kuulge Gesti, Liivi rahwas!
 Üllepä keif Wenne rahwas
 Omma rigi issa kasku,
 Kes siin kaitseb teie usku.
 Agga teie, nored mehhed —
 Ellu-wigipude lehhed,
 Kes se kasku peawad täitma,
 Kus ei sa teid kegi aitma,
 Teile on se teisem kuulda,
 Kui on mönne mehhel laulda.
 Agga ärge sage kurwaks,
 Teitid petaks keigist armsaks:
 Allamatest, üllematest,
 Naestest, meestest, möllematest;
 Sest te'e kallid maal ja linnas,
 Nago lapsed emma riinas.
 Beelgi naesterahwa fuggu
 Peab teist keige ennam luggu,
 Ollite neil, kui silma terrad,
 Kallimad, kui fured herrad, —
 Sest neil olli mitto lootust,
 Koskimiste polest ootust,
 Mis nüüd peab järrel jäma,
 Runni antaks sedda päwa,
 Mil se woib ka miina korda,
 Mis nüüd liist on wötnud murda.
 Oh tei' nored rosi oksad,
 Mis ni wägga paljo makswad,
 Jätke sekord seisma kosjad,
 Selletage nüüd muud asjad;
 Kui teil' ello, terwist antaks,
 Kül se eest ka murret kantaks.
 Teie ollete weel nored,
 Alles öppimata, tored,

Jätke wannad mötted mahha,
 Mis uus tenistus ei tahha,
 Nõudke uut meelt ja waimo,
 Kiinitage igga kaimo.
 Et kül pölle kuulda sõdda,
 Siiski odetaks teid wägga;
 Kellel hea ihho terwis,
 Sedda kronul wägga tarwis.
 Keisril on kül palju warra,
 Agga teid ka kullub ärra;
 Ta on wägga suur ja rikkas,
 Agga te'e ta üllem rikkus,
 Kellest lodab palju abbi
 Trui tenistusse läbbi.
 Seks teid ootwad ka au-tähhed,
 Kes on targad, waprad mehhed,
 Mõnni suur ja kulus nimmi,
 Mis ei matta ükski lummi.
 Oh, sepärrast, tulge, tulge,
 Kärmed käsku kuulma olge,
 Jätke keige ommadega
 Keik head lotes Jummalaga,
 Mis se maksab palju weeri,
 Ega se löö ülles leeri;
 Siin ei aita kegi rohhud,
 Andke keisril' keisri kohhut.

T r o o s t.

Pähme linna liisko näitma,
 Keisri herra käsku täitma,
 Urge muido kurwastage,
 Rigi isfat armastage;

Ea on keige surem herra,
 Tassub truust tuhhad wõrra.
 Ei ta pea sellest luggu,
 Olled suurt ehk alwa suggu,
 Kui sa olled tru ja ussin,
 Siis so palk ka polle kassin.
 Kes on targad, wiisid mehhed,
 Sawad pea ka au-tähhed,
 Sured nimmed ja muud asjad, —
 Piddada ka woiwad kosjad.
 Kes on maalt nüüd liinas käinud,
 Eks se polle sedda näinud,
 Mis on kromu meestel wigga,
 Sõimatagi tohhi „figga“.
 Põlle kuulda witsa hirmo,
 Muud kui kallist keisri armo,
 Koggonegi keppe nuhtlust,
 Baljo näha kromu puhtust.
 Mehhed käiwad, nago neiud,
 Mõnmed pene rahwa peiud.
 Mis muud nore mehhel tarwis,
 Kui on hea joud ja terwis.
 Ja weel kallid rided selgas,
 Kerged wenne sapad jalgas? —
 Agga sedda ühte keikist:
 Head meelt ja tarka mõistust
 Lähheb keige jure tarwis,
 Mis nisamma wäart, kui terwis. —
 Sedda jaggadakse üllalt
 Keigile, kes tahhab, küllalt.
 Wenne keiser polle rummal,
 Temma joud ja tarkus Summal;
 Annab meil' ka, temma lastel',
 Sedda warra Waimo kastel.
 Keik meist tahtwad suri teni,
 Ehk kül sawad wahhest krõni;
 Üttelge, kes on weel surem,

Kelle au siin keige kõrgem,
 Kui on meie keisri herral,
 Ets se polle anuks ta perrel?
 Keiser rigi au ja wäggi,
 Rahwas temma rammo, tuggi, —
 Taewa keisri assemehheks,
 Ma peal wagga ellu-tähheks.
 Sedda arwab ka üks rummal,
 Et ta on kui nähtaw jummal,
 Keige Wennerigi peaks,
 Rahhuks, õnnets, sureks heaks.
 Oh need mõtted üsna tõstwad
 Meid, ja lauljad wästo kostiwad —
 Siisake ja hüüdke: hurra!
 Ei siis murre teid ei murra.
 Mu ja wäggi keisri herral,
 Rahho, õn ta sure perrel!
 Meie sures Wenne rikis
 Dignus wallitsemas keikis,
 Mis ta nõuab, et se peaks
 Keikidele olla heaks,
 Et se kallis rahwa rahho,
 Olses nago terve ihho,
 Mis on Jummal kennast' lonud,
 Immelikkult ette tonud.
 Jah, se on üks kallis assi,
 Et se on ka nenda tõssi.
 Sedda näitwad meile lehhed: —
 Eesti — Pernu — Postimehhed,
 Et Siropas, kui ka maeal,
 Olgo sui ehk talwe aeal —
 Kuulda furi seggadusi,
 Mitmed rigi wiggadusi,
 Wahhest sekka sõea kārra,
 Mis sõõb rahwa rahhu ärra,
 Ja muud sedda suggu kurja,
 Kust head asjad lähwad nurja.

Põlle meie Wenne rikis,
 Kus on head asjad keikis,
 Sõdda mitto aastad kuulda,
 Ja sest wõtke rõõmsast laulda:
 Kõl keik Jummal wõttab hoida,
 Ja meid keiser jouab toita,
 Temma seäb keik asjad korda,
 Mis wõi kegi katki murda,
 Nõuab wägga rahwa kassu,
 Mis muu kegi taal ei tassu,
 Kui se keige kõrgem Issa,
 Kes polle kell'gi wasto wissa,
 Oh sest keik head nõu wõtke,
 Omma kutsmist täitma tõtke.
 Põlle siis karta sõea hirmu,
 Kui meil' taewast antaks armu,
 Kardame ja armastame,
 Meid ja uskus rõõmustame,
 Kõl siis pärrast same tunda,
 Et keik arm on wõtnud kanda.
 Meie keiser polle ahne,
 Et ta wäggi, woimus rohke;
 Ei te waewa teiste wäele,
 Kes ei tulle temma peale.
 Ka keik teised teadwad sedda,
 Armastawad, kartwad tedda;
 Ei nad raatsi tülli tõsta,
 Kui ei tahha pekka lasta,
 Nago enne kuulda olli,
 Kui neid kätwas Wenne tulli.
 Lähme, wennad, tronu keli,
 Waatma keisri au ja troni,
 Kus woib paljo udist nähha,
 Mis meil' wõttab rõõmu tehha.
 Wõerad linnad, maad ja rahwast,
 Kes ka ellab rikkast, kehwaast,
 Olgo keisriarm meil' troostiks,

Seadus, heldus, kui prukostiks.
Si seal lasta pähe peksta,
Egga trahwi rahha maksta.
Kes teind wägga paljo kurja,
Et on läinud üsna murja,
Se saab targa kohtu hirmu,
Parrandab ent, leiab armu.
Jätke pahhad wiisid mahha,
Si siis juhtu teile pahha.
Seks teid õppetakse lahkest,
Et te'e faks teie tarkust rohkest.

Wannemate maenitsus.

Armas poeg, nüüd pead sa
Kronu leiba astuma,
Mis sull' Jummal walmistand,
Seks sind üleskaswatand.
Austa, karda üllemaid
Seal so kõrgid wannemaid,
Kes on meitist suremad,
Olgo muist kül noremad.
Üsnu teie head õppetust,
Siis nääd õnnist lõppetust.
Ärra põlga rummalat,
Karda, üsnu Jummalat,
Kellest tulleb teie hea and,
Mis sul tarwis igga tund;
Temma sõnna olgo sull'
Süddames ja meles kül.
Tunne üsnu-tunnistust,
Et se leiaks õnnistust;
Se on teie ülleme jõud,
Kelle fees teie head noud.

Goia omma ammetit
Nago fidi, sammetit,
Ja kui kullast warrandust
Keigist eunam pärrandust.
Dlle keikis terrane,
Ussin, walmis, warrane
Omna tenistusse fees
Hästi erk ja karme mees,
Kessel eunam silmi peas,
Kui on kuel nõpa reas.
Pea ennast puhtuses,
Agga mitte uhkuses;
Arra riidle, tüllitse,
Suud ja süddant tallitse.
Dlle nobbe õppima,
Kohhe walmis leppima,
Anna parrem järrele,
Siis jääb terwis werrele.
Wihaft tulles tiggedus,
Waen ja hirmus wiggadus.
Pea meles ikka meid
Ja nisamma keiki neid,
Kes sul keik head õppetand,
Bahha wisa lõppetand;
Ka so wendi, õddesid,
Risti-eita, täddisid,
Sugguwõssa, tuttawaid,
Kui meist lähhed seddamaid.
Sada meile sõnnumid,
Pitki kirju, kõnnesid,
Kuis seal sinno käsfi käib
Ja sull' maitseb kronu leib.
Silma, lihha himmustus
Ja keik patto pimmedus,
Wargus, pettus, tigge meel,
Rojus, roppus, walle keel,
Tuimus, laiskus, holetus,

Delus, koverus, wallatus:
Olgo sinnuft põllatud,
Palge alla tallatud.
Õppi keik head eddasi,
Kurja tõrju taggasi.
Pühha kirja luggemist,
Waimus palwe teggemist
Prugi uskus seal ja teal,
Olgo Ma ehk merre peal,
Eiis sa ellad Issandal,
Surred ka ta risti al.
Jummal olgo sinnuga
Ja siin meie keigiga!

Lahkumine.

Jummalaga, armsad issad,
Ka nisamma, kallid emmad,
Ded, wennad, suguvõssa,
Üllepea keik ühhe tasfa!

Meie tänname keik teiti,
Et te'e õppetanud meiti
Mitme kalli sõnnadega,
Armastusse kõnnedega.

Teie sured sowimissed,
Süddam'likud nomimissed
Ellisewad ikka kõrwus,
Mis on iggaühhel armas.

Pealegi, mis teie heldus
Meile kasa anda sowis,

Tulletawad teid meil' meile,
Kui film watab nende peäle.

Kes on meile head teinud,
Meie eest küll waewa näinud,
Nüüd me'e woi neil' wasto tehha,
Tea, kas same ennam nähha.

Teie teik, kes koeo jäte,
Kui te' nendel pudust näte,
Ärge jätke wacsid nälga, —
Teie eest ka lähme wälja.

Mõnni isfa, emma kohkub,
Et nüüd poeg neist ärra lahkeb,
Sed, wennad wägga nutwad,
Kana laddund wenda kurtwad.

Ärge neid weel kurtwastage,
Trööstige ja rõmustage,
Et need jääksid ustus kindlaks,
Hea lotusse peal julgeks.

Agga teie, armsad prudid,
Kelle peitud on nekrudid,
Kül siis laulud teme teile,
Kui te'e jäte truits meile.

Sedda polle teised märkind,
Mis me'e isikeskes räkind;
Ja se jägu sallajasfe
Jggauhhe süddamesse.

Mored wennad, koli poisid,
Õppige ja olge wiisid;
Meie nüüd küll lahhetseme,
Et me'e wähhe õppisime.

Nüüd me'e same alles arru,
Et mailm on nago turru,
Kus kül küssitakse erkust,
Algga tahhetaks ka tarkust.

Nüüd on kallid wöerad feled,
Wägga tarwis targad meled,
Koli tarkus moistlik ello,
Kellest tulles kasso, tullo.

Vähme lauldes liina pole,
Ja sealt keige Wenne male;
Urge tehkem tee peal tülli,
Jägu mahha rummal nalli.

Wötkem pitkad reisid ette,
Kronu sbea-riistad kätte,
Peame issama eest wahti,
Et meist waenlased sa mahti.

Siis ka same lusti tehha,
Wenne sured liinad nähha,
Omma armast Wenne keisert,
Sedda kulust Aleksandert.

Näme ta suurt au ja wägge,
Terras-raudset rigi tugge,
Mis jo tuhhad aastat kestnud,
Mitto tuhhad weelgi westwad.

Wenne keisril targad wennad,
Wennel keik maad, liinad kennad,
Wenne ellab wäggenwaste,
Nüüd ja ikka iggaweste.

W i i n.

Wiin on wägga kibbe wessi,
 Mitmel maggusam, kui messi,
 Kes ei holi kahjust wöllast,
 Müüb kas püksid ärra jallast,
 Et woiks sada sedda märga,
 Mis on wõtnud mõnda härga;
 Se kui kihwt tast läbbi tikkub.
 Wimaks meled, mõtted rikkub.
 Pimmedus ja kurjus ellab
 Ilmas, kunni wimaks põlleb;
 Nende keigist kurjem asfi
 On se kibbe wina wessi,
 Mis on kurrat wälja mõtlend,
 Ilma lastel' ette ütlend:
 Wõtke kätte, tehke sedda,
 Waat, kui kudetakse tedda,
 Kes on oskand wina tehha,
 Kust saab palju kasso nähha,
 Mis keik rahwas wägga nouab,
 Nenda kuidas kegi jouab.
 Wina sõbrad ka ni kiitwad,
 Kes ta kallal aega wiitwad,
 Et ta olla tehtud rohhuks,
 Mitme asja jure ohhuks.
 Keik need suggu tühjad mõtted
 On se kurjusele katted,
 Mis seft rohhuft wälja kaswab,
 Kes suud, morklad sega raswab,
 Kes ei wina märga jalga,
 Egga sadan sedda põlga,
 Kes on keige kurja loja,
 Pattu pimmedusse toja.
 Oh, se on üks hirmus asfi,
 Waat, kui sandist käib neil kassi,

Kes ent wina sisse annab,
 Mis keik pattud Ilma kannab.
 Kes joob wina, se nääb pina,
 Siiski imneb nago pina,
 Mis ei olle happo, makke,
 Üsna pärris pörgu lakke.
 Wiin on mitto hukka saatnud,
 Kes on klasi pöbja waatnud,
 Mõrtsukaks ja rõõwliks teinud,
 Nago sedda kohtud näinud.
 Ei neid polle olnud arwa,
 Kell' tõi enneaegset surma;
 Winud paljo pörgu sisse,
 Kust ta wälja tulnud isse.
 Wiin, se on üks hirmus pettus,
 Redda sowib se must mõttus,
 Kes seal pörgu rikis mõllab,
 Kus ta omma lapsi tallab.
 Wina joud teeb kurja nalja,
 Et tast tulles tulli wälja;
 Wägga kolle wina tulli
 Wallus, sinnine ja walli;
 Jo se keik sest kihwtist tulles,
 Et se wiin ni hirmsast põlles.
 Kaulge, armsad, kallid wennad,
 Uskuge mo tõe kõnned,
 Jätke sedda sita wina,
 Mis toob teile hirmust pina,
 Risub teie pissut rahha,
 Ja teeb mitmel' paljo pahha.
 Sedda rigi kohtud näinud,
 Mis suurt kurja wiin on teinud.
 Sellepärrast pandi sedda
 Kronu polest kalliks wägga,
 Et ei rahwas peaks wõtma,
 Waid tend üsna mahha jätma.
 Urge bölge: miks ta tehhas,

Kui ta mitte tarwis lähheks ;
Kui ei polle wina tehtud,
Siis ei sa meid jomud nähtud. —
Siin mailmas, kus pat, kurjus,
Seisab wiin ka nende kõrwas.
Tahhate, siis wõite wõtta,
Kui ei tahha, wõite jätta.
Ta ei sa kül kästud tua,
Agga wägga feeldaks jua.
Senni ellab Wiin siin ifka,
Kunni wõeta mitte tilka.

ef

A-24363.

